

Ради Радев

Загадката на цар Соломон

Бяха изминали близо сто лета от смъртта на Сюлейман ибн Дауд. В областта Шам, а и навсякъде около нея изведнъж гръмнаха слуховете за неговия велик пръстен. Говореше се, че можел да преобърне планини, да пресуши морета; можел да унищожи цели армии; хората разправяха над множество от джинове и перита, шейтани и иблиси. Много мъже искаха да го притежават, защото който обсебеше пръстена на Сюлейман ибн Дауд, щеше да владее света.

Четиримата най – свирепи бандити на Шам решиха да търсят пръстена на Великият Цар. Имената им бяха Фетхуллах ибн Рауф, Ариф-ел-Шехаби, Сейуд Ахмед Бедеви и Молла Хасан юл Бахри. Дни и нощи обикаляха те из Шам, хвърляха много пари само за да узнаят повече за вълшебното колелце. Много дирхами раздадоха те на просяци, врачки, аскети, проститутки, страници, и търговци с кервани.

Накрая една циганка магьосница им каза следното: „Сюлейман ибн Дауд е погребан със славният си пръстен, защото не са могли да го свалят от ръката му след като е починал“. Даде им циганката вехта карта, на която пишеше как да стигнат до гроба му.

Фетхуллах, Ариф, Сейуд и Молла взеха камили, провизии и вода, и тръгнаха да търсят известния гроб. Търсиха го много дни и изминаха много път. Когато една от камилите умря от изтощение, те изядоха месото и изпиха кръвта и за да не хаят останалите провизии.

И ето стигнаха те на мястото, посочено от картата. Видяха че пред тях има гроб на евлия (свещец). Не беше хлътнал той, както подобава на стогодишен гроб. Това показваше, че дъските които се слагат странично във всеки арабски гроб не са изгнили, а са все така свежи и поддържат пръстта издута нагоре. Само мъничко трева бе поникнала върху последното убежище на царя.

Макар че бяха изтощени, четиримата като един се хвърлиха върху гроба и започнаха да копаят. Кой с ръце, кой с кирка или лопата, те го разкопаха с невероятна бързина. От гроба към тях лъхна невероятно силна и приятна миризма.

Тогава те разкриха тялото и видяха великия Сюлейман ибн Дауд. А той изглеждаше все така силен и здрав както, приживе. Бе облечен в разкошни одежди. Само косата и брадата му бяха пораснали и побелели. Скръстени бяха ръцете на мощите му гърди – дясната върху лявата. На безименния пръст на горната видяха те пръстен с огромен топаз, който сякаш светеше. Ариф изрече:

– Нас ни познават в цял Шам. Не едно или две гърла сме прерязали само за няколко дирхама. Но виждам, че всички вие сте изплашени като

мене и надали ще се осмели някой да вземе пръстена.

Сейуд каза:

– Макар че съм с цял лакът по-висок от вас и по-едър от повечето простосмъртни, копието на страха пробужда сърцето ми. Няма да докосна Великият Владетел.

Накрая Фетхуллах се престраши и се опита да разтвори ръцете на царя. Но някаква чутовна сила ги държеше залепнали и колкото да се мъчи сина Рауфов, не можа да ги отлепи една от друга. Наложил се и Молла да опита и той не успя. Ариф реши да дръпне пръстена без да разтваря славните ръце Сюлейманови. Този път нещо го вдигна във въздуха, блъсна се той в задната стена на гроба и падна на пода. Сейуд също тръгна към прочутия пръстен. Литна и той във въздуха, блъсна се в стената и падна върху Ариф.

Изведнъж Сюлейман ибн Дауд се надигна та седна. Отвори очи и почувстваха те великото презрение, с което ги изгледа. После царят склопи клепачите си, легна и отново заспа вечния си сън.

Страшно се изплашиха четиримата осквернители. Побягнаха те в сялп ужас. Метнаха се на камилите си и ги пришпориха. Бягаха животните дълго време, докато стигнат до най – близкия аул.

И слязоха разбойниците от камилите и се огледаха един друг. Та видяха какво е сторил могъщият Сюлейман с тях. Косата на Ариф от гарваново черна бе станала бяла като облак. Сейуд започна да заеква и така си остана през целия си живот. На Молла лицето му се изпи и хлътна навътре, очите изскочиха напред завинаги в панически страх. Фетхуллах се опита да помръдне дясната си ръка и видя, че е парализирана.

Разказаха те на хората в аула какво са преживели. Но малцина им повярваха – останалите им се подиграваха. Бандитите предложиха да ги заведат до гроба, за да се уверят с очите си. Десетина човека се съгласиха. Когато се върнаха на мястото, което картата сочеше, там нямаше никакъв гроб. Великият цар бе изчезнал заедно с пръстена си. Опитаха се да разкопават, но като видяха, че няма нищо, десетимата мъже нарекоха бандитите лъжци и се върнаха в аула си.

Фетхуллах ибн Рауф, Ариф-ел-Шехаби, Сейуд Ахмед Бадеви и Молла Хасан-юл-Бахри се отчаяха и запрашиха накъдето им видят очите. Освен тях до ден – днешен никой не е намирал гроба на прочутия Владетел.

Много легенди и досега твърдят, че Сюлейман ибн Дауд от света на духовете се намесва в повечето дела на простосмъртните с помощта на

Загадката на цар Соломон

своя Велик пръстен.

КРАЙ

© Ради Радев

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/690>]